

Eliza Puričeli Gvera

Minerva Mint Merlinovo ostrvo

Ilustracije Gabo Leon Bernštajn

Prevela Biljana Kukoleča

 vulkančić

Beograd, 2013.

Pembrouz i okolina

Zmajev zub

Relikvija
Sokolovog grebena

Zaliv
pirata

Opasne stene

Ruševine

Rt vetra

Zaliv
brodoloma

Pembrouz

Luka u
Pembrouzu

Ulica
slivica

Šuma
oskoruše

Dolina
žaba

Beskrajna
reka

14

4

7

16

15

9

1. VILA LUČERTOLA

2. KROULI HOL

3. KRIJUMČARSKI SVETIONIK

4. RIBLJA KRLJUŠT

5. POŠTA

6. BON TON

7. ORDINACIJA DOKTORA DŽERALDA

8. CRKVA

9. ŠKOLA

10. GILBERTOVA KUĆA

11. TORANJ SA SOVAMA

12. AGATINA KOLIBA

13. ZAMAK TINTADEL

14. KRČMA KOD USAMLJENOG PIRATA

15. STARA KUĆA UZDAHA

16. UDRUŽENJE RIBOLOVACA

Šta se događalo do sada...

Minerva Mint ima devet godina i stanuje u oronuloj kući na vrhu jednog grebena u Kornvolu. Ne zna ko su joj roditelji, jer je kao novorođenče ostavljena u putnoj torbi na stanici Viktorija u Londonu. Srećom, pronašla ju je Džeraldina Flops, energična čistačica sa stanice, koja sada živi s njom u Vili Lućertoli.

Torba u kojoj je Minerva pronađena bila je izrađena od veoma kvalitetne kože, a na mesinganoj pločici na zatvaraču bili su urezani inicijali MM. Torba je izgledala kao da je proputovala veliki deo sveta, jer je bila prekrivena nalepnicama sa

slikama egzotičnih predela. Torba je bila u Egiptu, Pekingu, Timbuktuu, pa čak i na Tahitiju!

U torbi se, pored male Minerve, nalazila i jedna veoma debela knjiga (Opšta enciklopedija, tom IV, od slova M do P), koverta sa zagonetnim tekstom adresirana na izvesnog Septimusa Hodža, kao i vlasnički list kuće u Kornvolu, sa pečatom u vidu figure guštera. Sve su to naznake koje ukazuju na Minervin identitet. Kada je napunila devet godina, Minerva je počela sama da istražuje tajnu svog porekla, a usput je pronašla i pomagače: svoje nove prijatelje, Ravija i Tomazinu.

Zajedno sa njima odgonetnula je tajnu pisma upućenog Septimusu Hodžu i pronašla kutijicu sakrivenu u kuhinjskom zidu u Vili Lućertoli. Na poklopcu kutije bila je ucrtana naherena kula i bile su ispisane dve reči: Ordo noctuae, što znači „Družina snežnih sova“. Zato su junaci ove priče odlučili da osnuju Družinu snežnih sova, kako bi razrešili tajnu Minervinog porekla, ali i pomogli svima onima kojima je njihova pomoć potrebna. A da bi to ostvarili, potrebno im je neko sigurno skrovište...

1 Tajna misiija

Minerva je skakutala oko kreveta sa samo jednom čizmom navučenom na nogu. Kasnila je, a kada je protrčala ispred ogledala, videla je da je haljinu navukla sa naličja, pa su konci sad visili na sve strane. „Auh!“, progundā ona.

Brzo je svukla haljinu i preokrenula je na pravu stranu, a potom je strčala niz stepenice.

Druga čizma se nalazila u salonu broj tri, ispod divana. Svakako ju je tamo odvuкао neki od lisičića, jer je bila malo izgrickana. Minerva je, svejedno, navuče na drugu nogu. Bile su joj to srećne čizme, a toga dana bila joj je potrebna sva moguća

Poglavlje 1

sreća jer se, zajedno sa svojih dvoje prijatelja, spremala da krene u veoma važan poduhvat.

Prozor sobe u kojoj su najradije boravili Zenzero i Kanela, i njihovih pet lepih lisičića kovrdžavog krzna, bio je širom otvoren. Napolju je svitalo, a nad baštom se dizala laka izmaglica. Bilo je proleće, sa mora je duvao prijatan, slan vetrić, a travnjak je bio kao posut crvenim i žutim cvetićima na kojima se još caklila jutarnja rosa.

Velika bela sova polete ka krovu hučeći: *HUU-HUU!*

„Ćao, Augustuse!“, povika Minerva okrećući se ka ptici.

Sova nastavi svoj let naviše, tiha i svečana poput duha, da bi se najzad pridružila grupi od trinaest drugih sova koje su se gnezdile iza nakrivljenih dimnjaka kuće.

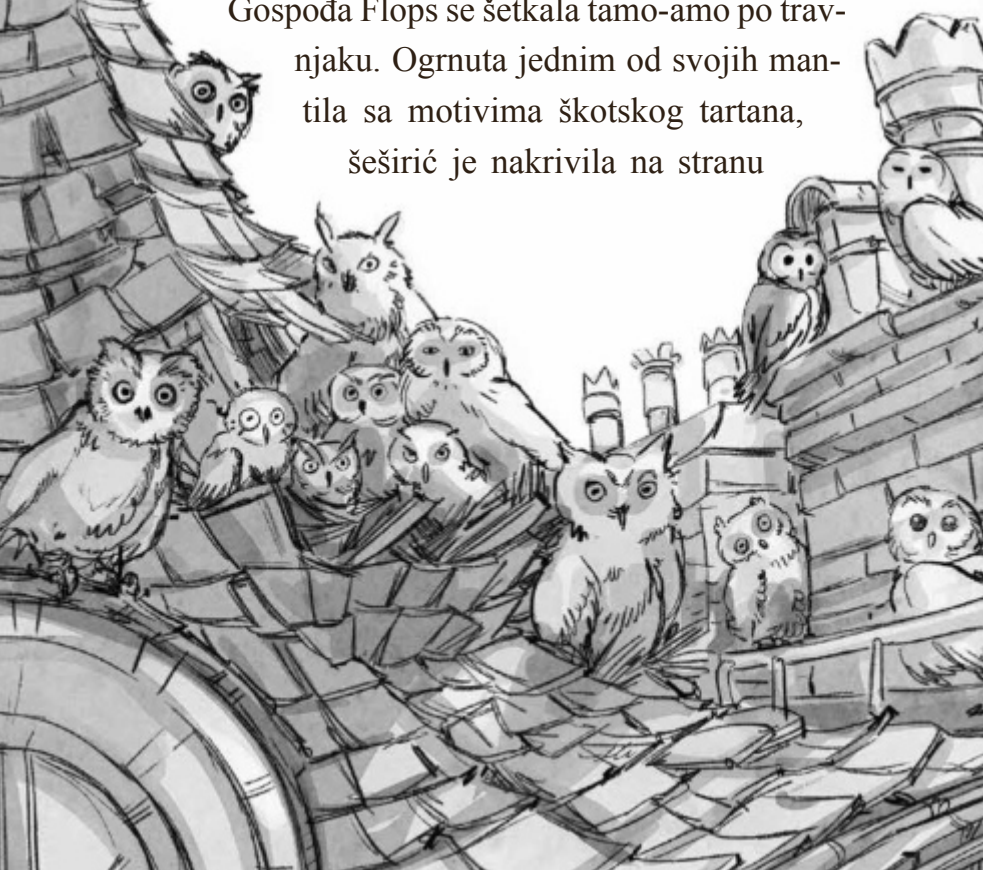
Minerva požuri u predvorje, gde je dominirao veliki oklop kojem su nedostajali delovi za jednu ruku i jednu nogu, i širom otvori ulazna vrata.

„Ajao, sasvim sam zaboravila!“, zakukala je na kratko ustuknuvši, pa se brzo vratila unutra.

Ponovo se pope uz stepenice i odjuri u svoju sobu, pa izvuče nešto ispod jastuka na velikom krevetu sa uzglavljem od mesinga. Bila je to njena nepogrešiva pračka. Minerva joj se načas malo divila: sama ju je napravila i veoma se ponosila njom. Zatim je strpala pračku u džep. Sada je bila spremna za izlet.

Gospođa Flops se šetkala tamo-amo po travnjaku. Ogrnuta jednim od svojih mantila sa motivima škotskog tartana, šeširić je nakrivila na stranu

Poglavlje 1

tako da joj je skoro visio sa glave. Pod rukom je držala slikarski štafelaj. Kao i svakog jutra, duboko je udisala slani morski vazduh pripremajući se za novi dan.

„Vidimo se na čaju!“, doviknu joj Minerva trčeći prema baštenskoj kapiji. „Idem sa Ravijem i Tomazinom. Hoćemo da pronađemo neko zgodno skrovište!“

Gospođa Flops, usredsređena na duboko disanje, samo promumla: „Uf, ovaj, u redu, dobra zamisao!“

Minerva kao bez duše jurnu poznatom prečicom prema selu. Toga dana nije morala da strahuje od Gilbertove bande koja je patrolirala tom stranom grebena: Gilbert i njegov strašni mastif, Vilijam Osvajač, bili su u poseti Gilbertovom stricu u Londonu.

Minerva je radosno poskakivala, oduševljena novostečenom slobodom, a zatim je nastavila strmo-glavu jurnjavu. Njene riđe kovrdže plesale su na vetru kao da se i same raduju divnom danu.

Vila Lućertola, u kojoj je Minerva živela, bila je nasadena na samom vrhu Admiralovog grebena

Tajna misija

– ogromne stene sa koje se pružao divan pogled na more i deo kornvolske obale. Kuća je bila veoma stara, sa ukupno pedeset pet soba. Istureni prozori preteći su zurili u svet, a nad celom kućom lebdela je tajanstvena atmosfera. Po selu se govorkalo da su tu kuću sazidali krijumčari ili gusari – a zaista se nalazila na mestu izuzetno pogodnom za osmatranje engleskih brodova u pristaništu i španskih jedrenjaka koji su plovili kraj obale sa tovarima zlatnika.

Minerva se dogovorila sa Tomazinom i Ravijem da se nađu u zgradi bivše pošte u ljupkom seocetu Pembrouz. Pošta se nalazila u Ulici šljiva, glavnoj seoskoj ulici, pored jedine lokalne krčme, zvane *Riblja krljušt*, crkvice od sivog kamena, krojačke radnje sestara Bartolomju i lekarske ordinacije doktora Džeralda.

U selu je raspoloženje bilo prilično živahno jer je upravo počinjao Festival mora, koji je predstavljao sve tipične kornvolske tradicije: lokalne legende, hranu i muziku, kao i narodni ples. Taj festival se odigravao na početku turističke sezone, pa bi

Poglavlje 1

tihe uličice posute šljunkom, koje su se granale od glavne seoske ulice, pune malih belih kuća, odjednom bile preplavljene vojskom turista naoružanih fotoaparatom. Posetioci su, osim gostionice *Riblja krljušt*, opsedali i kuće meštana tražeći odgovarajući smeštaj.

U maloj luci i na plaži prekrivenoj ribarskim mrežama, užadima i vršama za jastoge postavljale su se tezge za prodaju specijaliteta od ribe i rakova.

Iz dimnjaka jedine krčme u selu vijorio se zelenkasti dim, koji je govorio da je vlasnik krčme, Timoti, već odavno ustao i sad kuva svoj čuveni brodet od bakalara, sa biberom, pri čemu se unao-kolo širi nesnosan smrad.

Ravi je stajao ispred poštanske zgrade, čekajući Minervu sa rukama u džepovima farmerki. Imao je pomalo brižan izraz na licu i povremeno je pokušavao da oduva predugačku kosu, koja mu je padala preko očiju i dela lica.

Minerva je stigla do njega potpuno bez daha. Presamitila se pokušavajući da se malo povрати.

Kada se pribrala, primetila je da su uza zid bivše

Tajna misija

pošte prislonjena tri bicikla, pa se upitno zagledala u drugara.

„Ova dva su za tebe i Tomazinu“, reče Ravi pokazujući na dva bicikla u malo boljem stanju. Na njegovom su kočnice bile prilično zardale i škripave. „To je samo za danas“, objasni on. „Tako ćemo moći da se odvezemo malo dalje.“

„Vau!“ Minervino pegavo lice se ozari, a krupne zelene oči zablistaše od radosti. Nikada do sada nije vozila bicikl. Ono što je gospođa Flops mogla da zaradi prodajom svojih slika i tegli s marmeladom, jedva da je bilo dovoljno da se Vila Lućertola sačuva od urušavanja, pa im ništa nije preostajalo za divote poput bicikla.

U tom času se na pragu poštanske zgrade pojavila Ravijeva mama. U ruci je držala poveliku kesu iz koje su se širili opojni mirisi.

„Spremila sam vam nešto za ručak!“, reče ona smeškajući se Minervi.

„O, baš vam hvala, gospodo Kapur!“

Minervi se mnogo sviđala Ravijeva mama. Smatrala ju je veoma lepom. Duga crna kosa padala joj